

a také ve veřejných vodách začasť jako právo volné okupace. Jest otázkou případu, jak se právo rybolovu od dřívějších dob vyvinulo a komu tedy podle oněch hledisk patří. Netřeba zatím řešiti otázku, zda okupační volnost byla tu již zrušena samým zemským vodním zákonem českým, jak míní Randa Wasserrecht str. 48 p. 5 dle §§ 15 a 16 zem. vod. zák., proto, že v § 15, jenž vypočítává, jakým způsobem lze veřejné vody užívatí, neděje se zmínka o právu rybolovu, tedy, že zemský zákon vodní nepočítá právo lovití ryby za výron veřejného užívacího práva, jež je každému volno (sr. ale český zákon rybářský z 9. října 1883, čís. 22/85 z. zák. § 10 odst. 2 čís. 3). Říšským zákonem o rybářství, jenž dosud nevešel v Čechách v platnost, byla rovněž volnost chytání ryb odstraněna. Těmito ustanoveními zákona zůstala nedotčena práva k rybolovu již dříve nabytá, a zemskému zákonodárství zůstalo jen vyhrazeno, by upravil otázku, komu patří právo rybolovu, které dosud bylo volné. Podle toho jest otázkou případu, komu v tekoucí vodě veřejné patří právo rybolovu. Kdo toto právo tvrdí, tomu náleží, by prokázal nabytí. Ale nelze dovozovati, jak činí dovolatel, že práva na rybolov mohly nabytí jen vrchnosti a že to bylo pro ně vyhrazenou výsadou. Není tedy vyloučeno, že žalobci mohli nabytí práva rybolovu výkonem od nepaměti nebo vydržením, a odvolací soud zrušil právem rozsudek prvního soudu, by se zabýval otázkou, zda žalobci nabyli tohoto práva způsobem, jak tvrdí.

Čís. 10489.

Stala-li se v nesporném řízení stížnost bezpředmětnou, ježto v době rozhodování o ní odpadl důvod ke stížnosti, jest stížnost zamítnouti.

Stížnost podle § 9 nesp. říz. musí míti za předmět určité vyhlášené usnesení neb opatření soudu, jímž se mní býti účastník stížen na svém právu zákonem chráněném.

Dědic není oprávněn stěžovati si do toho, že byla (nebyla) na soud přijata dědická přihláška jiných spoludědiců.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1931, R I 1005/30.)

V pozůstalostním řízení navrhla pozůstalá vdova v rekursu: a) by byla zrušena veškerá zákonu odporující usnesení prvního soudu při projednání pozůstalosti, b) by okresní soud byl poukázán, by neprodleně provedl soudní odhad usedlosti a zdržel se jakéhokoliv působení na přísežné znalce, c) by ihned vyžádal vrácení dědických přihlášek Anny Č-ové, Marie S-ové, Anny R-ové a Anny F-ové vesměs ze zákona bezvýjimečných, d) by ihned poukázal přihlášené dědičky ze zákona pod c) uvedené na pořad práva civilního s jejich nároky na pozůstalost. Rekursní soud rekurs odmítl. Důvody: Ani v úvodu, ani v provedení, ani v konečném návrhu stížnosti nejsou výslovně označena určitá usnesení neb opatření prvního soudu, proti nimž stížnost čelí a která mají býti podle konečného návrhu rekurentky zrušena. Soud rekursní nemá

tudíž možnost, by stížnost v určitých mezích přezkoumal a o ní ve věci samé rozhodl. Stížnost ve smyslu § 9 nesp. říz. předpokládá určité vyhlášené usnesení neb opatření soudu, jímž se účastník cítí stížen na svém právu zákonem chráněném; stížnost musí tedy mít za předmět určité usnesení neb opatření. Není-li tu takového usnesení neb opatření, jest stížnost jako bezpředmětná nepřipustnou. Jí jest stížnost ohledně předmětů konečného návrhu rekursního bod b) o provedení odhadu, bod c) o znovupředložení vrácených dědických přihlášek zákonných dědiců a bod d) o odkázání dědických přihlášek zákonných dědiců na pořad práva.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud odmítl stížnost a to, pokud šlo o návrh pod a) uvedený z důvodu, že stěžovatelka neoznačila v ní určitá usnesení neb opatření prvního soudu, proti nimž stížnost čelí, a rekursní soud nemá tudíž možnost, by je přezkoumal. Nelze ovšem souhlasiti s tímto názorem, třebaže, jak bude níže dovedeno, jednak odpadl v době rozhodování o stížnosti důvod k stížnosti, jednak stěžovatelce nepřislušelo právo stížnosti. Podle obsahu stížnosti měla se stěžovatelka za stížená opatřením prvního soudu ze dne 1. srpna 1930, jímž nařídil odhad pozůstalosti obecním úřadem, shledávajíc je v rozporu s ustanovením zákona, dále opatřením ze dne 30. srpna 1930, kterým první soud vrátil obecnímu úřadu provedený jím odhad usedlosti a nařídil, by obecní úřad hodnotu přiměřeně zvýšil, dále opatřením ze dne 7. října 1930, kterým první soud nařídil nový odhad obecním úřadem po případě i bez přítomnosti stěžovatelky, pak opatřením ze dne 13. září 1930, kterým první soud k soudu došlé čtyři přihlášky dědické ze zákona vyjimečně Anny F-ové, Marie S-ové, Aloisie Č-ové a Anny R-ové vrátil k doplnění a posléze opatřením ze dne 1. října 1930, kterým prohlásil první soud uvedené čtyři dědické přihlášky za nepodané. Leč, pokud jde o první tři opatření (ze dne 1. srpna, 30. srpna a 7. října 1930) odpadl v době rozhodování o stížnosti důvod ke stížnosti, ježto první soud opatřením ze dne 16. října 1930 vyrozuměl obecní úřad, že nemá sepisovati jmění pozůstalosti, čímž ve skutečnosti upustil od toho, by se prováděla opatření, proti nimž čelí stížnost, takže se stala tato po té stránce bezpředmětnou, což bylo důvodem pro zamítnutí, nikoliv pro odmítnutí stížnosti. Leč práva stěžovatelky nebyla tím dotčena. Pokud jde o opatření ze dne 13. září 1930 a ze dne 1. října 1930, nepřislušelo v tom směru stěžovatelce jako přihlášené dědičce právo ke stížnosti, ana dědická práva jednoho dědice nejsou závislá na právech spoludědice, jak nejvyšší soud již vyslovil a také blíže odůvodnil v rozhodnutí čís. 8872 sb. n. s. a že zákon stanovil v § 125 a násl. nesp. říz. zvlášť, jak jest postupovati při odporujících si přihláškách. Pokud rekursní soud odmítl stížnost co do bodů stížnosti uvedených pod b)—d) stačí poukázati stěžovatelku na důvody napadeného usnesení. Správně uvádí rekursní soud, že stěžovati

si lze jen, je-li tu již opatření první stolice. Není-li tu takového opatření, jak tomu jest právě v uvedených bodech, není ani důvodu ke stížnosti a jest ji odmítnouti. Nehledíc k tomu, odpadl již důvod k vyřízení návrhu ad b) an první soud usnesením ze dne 18. listopadu 1930 již nařídil odhad nemovitosti na místě samém, a, pokud jde o návrhy c) a d) nebyla by stěžovatelka ani oprávněna domáhati se na prvním soudu rozhodnutí v těchto směrech, právě proto, že jí ani nepřísluší, jak bylo již shora řečeno, právo stěžovati si do toho, zda byla či nebyla přijata na soud dědická přihláška jiných spoludědiců.

Čís. 10490.

Soud musí z úřadu vyslechnouti všechny svědky ústního posledního pořízení bez ohledu na to, zda jsou schopnými či neschopnými svědky po rozumu § 591 a násl. obč. zák.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1931, R I 1008/30).

Pozůstalostní soud zamítl návrh na výslech svědků ústního posledního pořízení, maje za to, že byli neschopnými svědky posledního pořízení. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil soudu první stolice, by dále po zákonu jednal. Důvody: Podle § 65 nesp. říz. má soud kromě případu, že o poslední vůli ústně projevené byl vyhotoven řádný zápisek všemi svědky vlastnoručně podepsaný, obeslati všechny svědky z úřadu, vyslechnouti každého z nich o sobě, zatím bez přísahy, o jich jménu a zaměstnání, o stáří, pak o obsahu posledního pořízení a o okolnostech, na nichž závisí platnost závěti, jakož i o tom, kdy a kde zůstavitel svou vůli projevil, a prohlásiti sepsaný zápis. Z tohoto ustanovení zákona vyplývá, že soud z úřadu musí vyslechnouti všechny osoby jmenované jako svědky ústního posledního pořízení bez ohledu na to, zda osoby ty jsou schopnými či neschopnými svědky po rozumu § 591 a násl. obč. zák. Teprve při tomto výslechu má soud pozůstalostní zjistiti okolnosti, na nichž závisí platnost ústního posledního pořízení, tedy i okolnost, zda navržení svědci jsou skutečně osobami, jež po rozumu § 594 obč. zák. byly neschopnými svědky ústního posledního pořízení. Okolnost ta přijde teprve v úvahu, až bude rozhodováno o platnosti ústního pořízení, není však na závadu, by řečené osoby nebyly po rozumu § 65 nesp. říz. slyšeny jako svědci. Bude-li ovšem při jich výslechu zjištěno, že jde o osoby po rozumu § 594 obč. zák., tedy o svědky nezpůsobilé, bude ovšem jich svědectví bez významu při posuzování platnosti ústního posledního pořízení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací stížnost není odůvodněna, a stačí k jejímu vyvrácení poukázati především na případné důvody napadeného usnesení, k nimž